

12. 6. 2013

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Nezávislá regulace elektronických médií: Turecká republika

Turecká republika (Turecko) patří mezi často diskutované kandidátské země usilující o členství v Evropské unii. Vždy byla brána za určitý most spojující Evropu a Asii, přesto, anebo možná právě proto však nepanuje jednoznačný názor, že by do Evropy (ať již ve smyslu kontinentu, či Evropské unie) skutečně patřila.

V tomto článku se zaměříme na to, jak je to se vztahem Turecka k médiím, zejména pak k médiím elektronickým (rozhlasové a televizní vysílání a audiovizuální mediální služby na vyžádání šířená prostřednictvím internetu), respektive jak je zajištěna nezávislá regulace elektronických médií v Turecku.

V případě Turecka bohaté dějiny dokazují, že propojení státu a médií bývalo vždy úzké. Vládnoucí představitelé si vždy uvědomovali význam médií a jejich vliv na veřejnost a snažili se mít sdělovací prostředky pod kontrolou.

Zpočátku sice nebyla v Osmanské říši rozvíjejícímu se periodickému tisku, jehož počátky se zde datují k přelomu osmnáctého a devatenáctého století,[1] věnována až taková pozornost. Lze říci, že zde panovala silná atmosféra svobodného tisku. To se však změnilo v druhé polovině devatenáctého století, kdy novináři začali stále více poukazovat na chyby vlády a stávali se hlasem opozice. Tehdy začaly být přijímány první předpisy, na základě nichž mohla vláda noviny dokonce přímo uzavírat. Sílicí cenzura pak naplno propukla po roce 1878, kdy sultán Abdulhamid II. zrušil parlament a započal tak období absolutní monarchie. To ve skutečnosti znamenalo konec jakékoliv svobody tisku, což byl stav panující až do vyhlášení konstituční monarchie v roce 1908. Cenzura se pak však opět vrátila, a to zejména s příchodem první světové války.

V rámci Osmanské říše tak byla média kontrolována a ovládána zejména proto, aby nestraničila opozici a nepoukazovala na chyby vládnoucích představitelů. První, kdo si však všimnul skutečné moci médií, byl *Mustafa Kemal*, známý spíše jako *Atatürk*. Ten média naopak začal kontrolovat, aby mu přinášela značnou propagaci a pomáhala mu v jeho boji za dosažení samostatné republiky,[2] která byla vyhlášena dne 29. října 1923. Média byla v rukou Atatürka novou zbraní.

Bohužel se tato vazba Atatürka na média, kdy si nový prezident až moc uvědomoval vliv médií na veřejnost, přenesla i do nově vzniklé republiky, kde panovala vláda jedné strany a kde nebyly tolerovány žádné opoziční názory. Tisk tak byl svobodný jen do té míry, do jaké podporoval Atatürkův režim. Již tedy nestačilo pouze nekritizovat, naopak muselo docházet i k otevřené podpoře. Stejně tak tomu bylo v případě rozhlasového vysílání, které se v tomto období začalo rozvíjet.

Rozhlasové vysílání, které ve dvacátých letech dvacátého století započalo díky soukromým osobám,[3] bylo brzy převzato státem stejně jako vysílače svěřené pod kontrolu *Poštovního, telefonního a telegrafního úřadu*. Rozhlasové vysílání se stalo nástrojem pro upevnění a propagaci Atatürkovy oficiální ideologie. S novou republikou tak de facto nepřišly žádné změny, pokud se otázky svobody médií týče. Útisk médií pak trval až do konce druhé světové války.

Po druhé světové válce, na jejímž konci se do té doby vlastně neutrální Turecko připojilo na stranu

spojeneckých sil, přestal v této zemi fungovat systém jedné politické strany a začaly se objevovat strany nové. Turecko směřovalo k parlamentní demokracii. Prvním demokraticky zvoleným premiérem byl *Adnan Mederes*, který spolu se svojí *Demokratickou stranou* sliboval mimo jiné nastolení svobody tisku, respektive médií. Tomu ostatně odpovídalo přijetí nového tiskového zákona z roku 1950, díky kterému došlo opět k rozvoji a modernizaci periodického tisku.

I tyto náznaky blýskání se na lepší časy však vzaly za své, když ani tato nová vláda nedokázala Turecko vymanit z ekonomických problémů a stala se cílem kritiky. Svobodná média začala projevovat názory, které se vládě samozřejmě nelíbily. Tiskový zákon tak začal být upravován a Turecko se v této oblasti vrátilo k již dobře známé autoritativní politice ze strany státu. Média začala být opět umlčována. Rozhlasové vysílání se stávalo více a více součástí vládního aparátu a napomáhalo k manipulaci veřejností ve prospěch vlády.

Změnu přinesl až vojenský převrat z roku 1960, jehož výsledkem bylo také přijetí demokratické ústavy, obsahující mimo jiné i silné záruky svobody tisku (médií). Období po převratu se zároveň stalo dobou mající významný vliv na modernizaci mediálního systému v Turecku. Šedesátá léta dvacátého století znamenala počátek televizního vysílání, kdy v roce 1964 došlo k založení státní *Turecké rozhlasové a televizní společnosti (Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu, zkráceně TRT)* a k jejímu prvnímu rozhlasovému vysílání a v roce 1968 k jejímu prvnímu televiznímu vysílání.[4]

Trvalé vysílání TRT se datuje k roku 1974. To však již bylo po druhém vojenském zásahu, který se v Turecku odehrál v roce 1971 v reakci na celkový chaos v této zemi, kdy vláda již nebyla dostatečně silná na to, aby zajistila jakýkoliv fungující řád. Po této intervenci došlo k vyhlášení stanného práva v mnohých městech, k zatýkání nejen novinářů a k rušení některých svobod garantovaných ústavou, včetně té týkající se tisku, respektive projevu. Zásah armády však nepřinesl žádnou politickou stabilitu. Naopak, rozhořely se mocenské boje, jejichž součástí byla i otázka, kdo bude více kontrolovat a ovládat média, zejména pak právě nově se rozběhnuvší televizní vysílání TRT.

TRT ostatně přinesla veřejnosti informace o třetím vojenském převratu, k němuž došlo v září roku 1980. I ten byl následován umlčováním opozičních hlasů a silnou kontrolou médií. V roce 1982 byla přijata nová ústava, která hovořila o svobodě tisku na základě zákona, což de facto znamenalo umožnění silných omezení vyplývajících ze zákonů. Zejména televizní vysílání se pak stalo prostředkem sloužícím k prosazení jediného názorového proudu bez přípustnosti jakýchkoliv odchylek, čemuž odpovídalo rovněž znění článku 133 nové ústavy, jenž zavedl monopol rozhlasového a televizního vysílání ve prospěch TRT. Od roku 1983 dohlížela nad prosazováním komunikační vládní politiky *Nejvyšší komunikační rada (Haberleşme Yüksek Kurulu, zkráceně HYK)*, v níž byla zastoupena rovněž armáda, která se tak stále držela ve vedení a ovlivňování turecké společnosti.

Vlnu určitých změn odstartoval až nástup *Vlastenecké strany*, v jejímž čele stál *Turgut Özal* a jejíž vláda zahájila ekonomické a společenské reformy. V tomto období došlo k určitému závanu liberalismu, nicméně i Özal udržoval styky s médii tak, aby je manipuloval ve svůj prospěch. Novináři, kteří s ním do tohoto podivného přátelství nevstoupili a kteří se odvážili hovořit o nějaké kritice, byli stále důsledně potíráni.

Ačkoliv byl stále účinný článek 133 ústavy z roku 1982, který nepřipouštěl jiné provozovatele rozhlasového a televizního vysílání než státní TRT, dočkalo se Turecko v roce 1990 prvního soukromého televizního vysílání. Jednalo se o program *Magic Box*, později přejmenovaný na *Star 1*. [5] Překážka v textu ústavy byla překonána pomocí toho, že se tento program vysílal přes satelit z Německa. Svůj podíl přitom jistě sehrál i fakt, že jedním z akcionářů zúčastněných na vysílání Magic Boxu byl *Ahmet Özal*, syn v té době již prezidenta Turguta Özala.

Pomalou a jistě se tak v Turecku začínal utvářet duální vysílací systém. Nejdříve tedy fakticky, posléze

i po právní stránce. V roce 1993 došlo k novelizaci ústavy z roku 1982 a ke změně článku 133. Byl zrušen monopol nad rozhlasovým a televizním vysíláním a TRT byla prohlášena za autonomní instituci.[6] Nové znění ústavy stanovilo, že rozhlasové a televizní stanice budou nadále zřizovány a spravovány svobodně a v souladu s pravidly upravenými zákonem. V návaznosti na toto byl pak v dubnu 1994 přijat zákon č. 3984, o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich vysílání, jenž tedy definitivně zakotvil existenci duálního systému. Tímto zákonem byl zároveň vytvořen regulační orgán, devítičlenná *Nejvyšší rada pro rozhlas a televizi (Radyo ve Televizyon Üst Kurulu, zkráceně RTÜK)*, která však byla podřízena pod vliv tureckého premiéra[7] a napojena tedy úzce na vládu.

Uvolnění tureckého trhu pro soukromá média a jejich vysoký počet překlopil pomyslné váhy vlivu, který je možné skrze masmédia uplatňovat. Již to nebyl stát, kdo přes zveřejňované informace ovlivňoval veřejnost. Naopak, část veřejnosti, konkrétně soukromé subjekty, kterými byla média ekonomicky ovládána, začaly svůj vliv využívat k zisku politických kontaktů, výhod a profitů. Postupně se tak dostaly do pozice, kdy se výrazně podílely na ovládání politického systému a státu samotného.

Spolu s tím rostla i ekonomická síla těchto mediálních společností, takže bylo zcela obvyklé, že měly tyto subjekty také napojení na turecký bankovní systém, neboť byly v mnohých bankách podílníky. Tento model se však ukázal jako neudržitelný v okamžiku příchodu ekonomické krize na začátku třetího tisíciletí, díky níž mnoho takovýchto bank zaniklo.[8]

V této době se však na straně Turecka začala zároveň projevovat snaha odtrhnout média od státu a definitivně harmonizovat mediální systém a jeho regulaci se západními zásadami, zejména s těmi, na nichž stojí Evropská unie, jejíž kandidátskou zemí se Turecko mezitím stalo.

V tomto směru je ve vztahu k elektronickým médiím nezbytné zmínit *směrnici Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)* a dokumenty Rady Evropy, zejména pak *Evropskou úmluvu o přeshraniční televizi, Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1147 (1991), o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání, a Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy REC (2000) 23, o nezávislosti a funkcích regulačních orgánů pro oblast vysílání spolu s dodatkem označovaným jako Směrnice ohledně nezávislosti regulačních orgánů regulace pro sektor vysílání a funkcí těchto orgánů.*

Z těchto dokumentů lze vyvodit potřebu upustit od centralizace a politické kontroly médií, jež by měla být svobodná a nezávislá a regulována orgánem, u něhož musí zákonodárce zajistit určitou míru odbornosti a nezávislé postavení vůči samotným sdělovacím prostředkům a subjektům je ovládajícím a hlavně vůči vládě.

Regulace elektronických médií by neměla podléhat často se měnícím politickým trendům, naopak by měla vykazovat určitou stálost a předvídatelnost a činnost založenou na odbornosti, nikoli na politice.

F. Hurard k tomuto uvádí, že zákonodárce by měl tedy zajistit takovou úpravu, jež obsahuje právní záruky nezávislosti regulačních orgánů, které se *netýkají pouze postavení těchto orgánů, ale též členství v nich, způsobu ustanovení do funkcí, funkčního období, způsobu uspořádání a řečeno obecněji vztahů se státními orgány a různými subjekty angažujícími se ve vysílacím sektoru (provozovatelé, obchodní koncerny, lobby, různé svazy, atd.).*[9]

Na tomto se ostatně shodují i další zástupci odborné veřejnosti. Podle nich musí být nezávislost každého regulačního orgánu, tedy působícího i v jiných významných oblastech kladoucích důraz na

odbornou a kontinuální regulaci (např. energie, telekomunikace, ochrana osobních údajů, apod.), posuzována ve třech hlavních kategoriích: *personální nezávislost* (způsob, jakým je daný orgán obsazován a jakým je funkce v něm uvolňována), *funkční nezávislost* (odbornost členů orgánů a tedy orgánů samotných a schopnost řádně a objektivně vykonávat svěřené úkoly) a *hospodářská nezávislost* (financování orgánu nejlépe prostřednictvím samostatné kapitoly státního rozpočtu).[10]

Ve všech těchto kategoriích je v zemích Evropské unie nutné zajistit co nejvyšší stupeň odtržení regulačního orgánu od vlivu vlády, ale také od regulovaných subjektů, v našem případě provozovatelů rozhlasového a televizního vysílání a poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

Pro kandidátské země, pokud opravdu chtějí být součástí soudobé Evropy, by mělo toto platit také. Proto bylo nezbytné, aby Turecko změnilo nejen své právní předpisy, ale hlavně celkový přístup k masmédiím. Ta již nebylo nadále možné brát jako prostředek pro uplatňování vlivu (ať již státu, či jiných zájmových skupin), ale skutečně pouze jako nástroje realizace svobody projevu a práva na informace, případně jako tzv. *hlídací psy demokracie*. Turecko tak muselo mimo jiné zajistit i to, aby v zemi fungoval skutečně nezávislý regulační orgán zřízený na základě výše charakterizovaných zásad, respektive aby Nejvyšší rada pro rozhlas a televizi tyto zásady splňovala.

Zatím finálním výsledkem takovýchto tureckých snah se stal zákon č. 6112, *o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich mediálních službách*, z roku 2011, jenž je běžně označován jako vysílací zákon. Jeho úkolem je připravit Turecko na přechod k digitálnímu vysílání a dosáhnout konečné harmonizace s právem Evropské unie a zejména pak se směrnicí o audiovizuálních mediálních službách.

Příprava textu nového vysílacího zákona byla komunikována s odbornými organizacemi zabývajícími se rozhlasovým a televizním vysíláním a samotný návrh zákona byl následně zveřejněn, nicméně i tak se po přijetí zákona a po jeho nabytí účinnosti začali ozývat zástupci tureckých akademických kruhů a nevládních organizací s kritikou, podle níž je tento právní předpis zaměřen pouze na úpravu soukromoprávního vysílání a na komerční prvky v něm obsažené (na rozličné typy obchodních sdělení) a nijak zvláště se nesoustředí na úpravu toho základního, tedy plurality vysílání a svobody myšlení a projevu a práva na informace. Kritika navíc poukázala na to, že tyto hodnoty by mohly být podle znění vysílacího zákona a principů vyjádřených v jeho článku 9 naopak až příliš omezovány. Stejně tak sama Evropská unie zhodnotila nový turecký vysílací zákon jako přinášející pouhé částečné zlepšení v oblasti svobody médií.[11]

Zaměřme se však nyní na samotného tureckého regulátora vysílacího sektoru, tedy na Nejvyšší radu pro rozhlas a televizi (RTÜK), jež zůstala od předchozí úpravy zákonem č. 3984 z roku 1994 zachována i v případě nového vysílacího zákona.

RTÜK je podle slov vysílacího zákona zřízena jako veřejná právnická osoba, jíž jsou svěřeny regulace a dohled nad rozhlasovým a televizním vysíláním a nově také nad audiovizuálními mediálními službami na vyžádání a jejíž základní charakteristikou je administrativní a finanční nezávislost a nestrannost.

Turecký regulátor může samozřejmě uplatnit příslušné sankce v případě, že v oblasti provozování rozhlasového a televizního vysílání či poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání dojde k porušení zákonem stanovených povinností. Za zmínku však jistě také stojí, že RTÜK reprezentuje Turecko na mezinárodní úrovni a že je oprávněna vydávat podzákonné právní předpisy, pokud se problematiky elektronických médií týče. Vedle dalších úloh RTÜK také nominuje kandidáty na funkce související s řízením a správou TRT.[12]

Devět členů RTÜK je voleno jednokomorovým tureckým parlamentem (*Velké národní shromáždění Turecka; Türkiye Büyük Millet Meclisi*, zkráceně *TBMM*), a to z kandidátů navržených parlamentními politickými stranami, přičemž počet kandidátů navržených každou politickou stranou odpovídá poměru zastoupení té konkrétní politické strany v parlamentu. Členové parlamentu by pak ze v daných kandidátů měli vybírat samostatně a na základě svého rozhodnutí a své vlastní volby, nemělo by se tedy jednat o důsledek politických dohod či nařízení uvnitř politické strany.

Funkční období člena RTÜK trvá šest let s tím pravidlem, že každé dva roky se obměňuje třetina členů RTÜK, což má bezesporu přinést určitou kontinuitu v činnosti tohoto regulátora, kdy mají noví členové možnost spolupracovat s členy sloužícími déle a seznámit se tak s veškerou agendou a jejím uchopením. Zároveň však noví členové přinášejí nový názorový proud a nové znalosti a zkušenosti a napomáhají tomu, aby RTÜK svým způsobem neuvízla na pomyslném mrtvém bodě.

Spolu s obměnou složení RTÜK je také spojena volba jejího předsedy a místopředsedy, jejichž funkční období je právě dvouleté. Předsedu a místopředsedu si členové RTÜK volí sami ze svých řad a je tedy pochopitelné, že změna složení RTÜK bývá doprovázena změnou jejího vedení, které tohoto regulátora mimo jiné zastupuje navenek.

Členem RTÜK mohou být zvoleny pouze vysokoškolsky vzdělané osoby starší třiceti let, které mají minimálně desetiletou zkušenost s prací pro veřejné instituce nebo soukromé společnosti působící v oblasti médií a které jsou dostatečně odborně způsobilé k výkonu takovéto funkce. Vedle těchto zákonných povinností mají zajištění funkční nezávislosti členů RTÜK a tureckého regulátora jako takového napomoci také určitá omezení, podle nichž členové RTÜK nesmějí vykonávat žádnou jinou veřejnou službu či soukromou činnost, účastnit se jakkoliv na činnosti provozovatelů vysílání a poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání či být členem politické strany. Členům RTÜK je vedle výkonu jejich funkce povolena pouze akademická činnost a účast na rozličných fondech a nadacích.[13]

Pokud by se na straně člena RTÜK vyskytla během výkonu jeho funkce překážka, kdy by výše uvedené podmínky přestal splňovat, či jiná skutečnost znamenající, že tato osoba není nadále schopna řádně vykonávat svoji funkci, považovalo by se to za jeho rezignaci, o čemž by RTÜK rozhodla sama ze své iniciativy, nebo na základě upozornění tureckým parlamentem. Rezignace, ať již dobrovolná, či tedy ona předpokládaná zákonem, je tak spolu se smrtí člena RTÜK jediným možným způsobem zániku takového mandátu.

Pro dosažení co nejvyšší odbornosti a tedy i co nejvyšší funkční nezávislosti má RTÜK k dispozici také aparát odborných zaměstnanců, kteří tím vykonávají veřejnou službu a jsou organizováni do tzv. hlavních, podpůrných a poradních služebních jednotek (označovaných jako oddělení), jež mají zákonem stanovený systém řízení vedoucími osobami napojenými na samotnou RTÜK.[14]

Jak již bylo výše řečeno, hospodářská, respektive finanční nezávislost RTÜK (kterou nelze chápat v tom smyslu, že by RTÜK nepotřeboval peníze z určitých zdrojů, ale tak, že takovéto financování nesmí vytvářet podřízenost RTÜK komukoliv jinému, kdo o financování rozhoduje) je jednou ze základních charakteristik, o níž turecký zákon o vysílání v souvislosti se zřízením tohoto regulátora výslovně hovoří. RTÜK hospodaří s vlastním rozpočtem, jehož příjmy tvoří zejména poplatky za licence, o jejichž udělení regulátor rozhoduje, další poplatky spojené s podnikáním v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání a tříprocentní podíl z hrubých měsíčních zisků z vysílání obchodních sdělení. V případě odůvodněné potřeby pak může RTÜK, která podléhá doзору na vládě nezávislého *Tureckého účetního dvora (Türkiye Cumhuriyeti Sayıştay Başkanlığı)*, získat další prostředky od tureckého parlamentu.

Ačkoliv je aktuální turecký vysílací zákon v mnohých ohledech sepsán skutečně chaoticky a příliš

stručně a ne zrovna srozumitelně, lze ve vztahu k úpravě RTÜK vytušit snahu o zajištění její nezávislosti a o vyhovění evropským standardům. Zákon pamatuje na prvky, které mají členy tohoto regulátora (a v mnohých případech i jejich blízké příbuzné) a tím pádem i RTÜK samotnou odtrhnout od jakéhokoliv propojení s regulovanými subjekty, s provozovateli vysílání či poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, a oproti předchozímu zákonu č. 3984 z roku 1994 odstranil také vazby RTÜK na tureckou vládu. Turecký regulátor je podle současného znění vysílacího zákona v přímém či nepřímém[15] vztahu pouze s tureckým parlamentem. Ten lze samozřejmě také označit za orgán politický, nicméně stěžejním je, že jsou v něm zastoupeny také opoziční názory a nejen ty vládnoucí a že se tedy jedná o určitý vzorek celé turecké veřejnosti. Odpovědnost nezávislých regulačních orgánů veřejnosti prostřednictvím zastupitelských sborů je ostatně v současné době odbornými kruhy zcela uznávána a není předmětem jakýchkoliv sporů.

Otázkou, jako ostatně ve všech zemích, ovšem zůstává, nakolik budou tyto zákonem nastavené prvky realizovány ve skutečnosti. Neboť (nejen) turecké dějiny jednoznačně prokázaly, že ať je znění zákonů jakékoliv a třeba i pro média zdánlivě příznivé, vládnoucí či jiné vlivné kruhy zájem na ovlivňování médií mají a umějí tento svůj záměr otevřeně i skrytě prosadit. Turecký vysílací zákon je poměrně nový a teprve čas prověří a ukáže, nakolik vážně to Turecko s nezávislostí médií a jejich regulace myslí.

Mgr. Jan Drdla

e-mail: drdla.jan@gmail.com

-
- [1] První noviny zde byly vydávány od roku 1795, a to na francouzském velvyslanectví v Istanbulu.
- [2] V této souvislosti se hodí zmínit zejména noviny vydávané od roku 1920 pod názvem Hakimiyet-i Milliye, které se později přejmenovaly na Ulus a staly se oficiálními novinami Atatürkovy Republikánské lidové strany.
- [3] První rozhlasové vysílání v Turecku se datuje do roku 1927.
- [4] Technická univerzita v Istanbulu zahájila televizní vysílání již v roce 1958, nicméně za oficiální start tohoto média v Turecku se považuje až období po vojenském převratu v roce 1960.
- [5] Dalšími užívanými názvy byly Star Magic Box (1), InterStar či Star (TV).
- [6] Autonomní postavení TRT bylo však záležitostí spíše papírovou. Reálný obraz byl dlouhou dobu ještě odlišný. Stát, respektive jeho političtí představitelé měli stále velký vliv nad tímto provozovatelem.
- [7] Srov. čl. 9 zákona č. 3984 z roku 1994, o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich vysíláních, ve znění zákona č. 4756 z roku 2002.
- [8] Srov. ELMAS, E., KURBAN, D. Media policies and regulatory practices in a selected set of European countries, the EU and the Council of Europe: The case of Turkey. Background information report for the Mediadem. 2010, s. 13.
- [9] HURARD, F. Regulation of the broadcasting sector: the regulatory authorities. In Media & democracy. Council of Europe Publishing, 1998, s. 144.

[10] Srov. MIKULE, V. Nezávislé správní úřady? In Český stát a vzdělanost. Praha : Nakladatelství Karolinum, 2002, s. 251; SLÁDEČEK, V. Obecné správní právo. 2. vydání. Praha : ASPI, a. s., 2009, s. 279 - 280.

[11] Srov. SÖZERI, C., GÜNEY, Z. The Political Economy of the Media in Turkey: A Sectoral Analysis. Istanbul : TESEV, 2011, s. 19 - 20; KURBAN, D., SÖZERI, C. Does media policy promote media freedom and independence? The case of Turkey. Case study report for the Mediadem. 2011, s. 18; KURBAN, D., SÖZERI, C. Caught in the Wheel of Power: The Political, Legal and Economic Constraints on Independent Media and Freedom of the Press in Turkey. Istanbul : TESEV, 2012, s. 36.

[12] Podr. čl. 37 zákona č. 6112 z roku 2011, o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich mediálních službách.

[13] Podr. čl. 38 zákona č. 6112 z roku 2011, o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich mediálních službách.

[14] Podr. čl. 43 zákona č. 6112 z roku 2011, o zřízení rozhlasových a televizních podniků a o jejich mediálních službách.

[15] Turecký účetní dvůr, jehož dozoru je RTÜK podřízena, provádí audit hospodaření orgánů veřejné správy jménem tureckého parlamentu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [DEAL MONITOR](#)
- [Tři dekády v advokacii a otevřený pohled na to, co profesi i justici nejvíc škodí](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)